

Júlia

Pippa Roscoe

Levelek a boldogságról

Emma Darcy

Kiadó a szívem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Pippa Roscoe, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Júlia 777. eredeti címe: *Claimed for the Greek's Child*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Emma Dary, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Júlia 778. eredeti címe: *His Bought Mistress* (Harlequin, Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 777-78. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-708-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Pippa Roscoe

Levelek a boldogságról

ELŐHANG

Három évvel ezelőtt

– Mr. Kyriakou? Körülbelül húsz perc múlva landolunk.

Dimitri halvány mosollyal nézett a *Kyriakou Bank* magángépének stewardessére. Olyan erősen szorította össze a fogát, hogy feszítővassal sem lehetett volna szétfeszíteni.

Kinézett az ablakon, de a La Manche csatorna fölötti fehér felhők helyett egy gyönyörű nő vállát látta maga előtt. A tenyere alatt még érezte a selymes bőrét. Ujjai önkéntelenül is megrándultak az emlékre.

Egyik kezével megdörzsölte az arcát, amelyen nyomot hagytak az elmúlt év fáradalmai.

Megtiltotta magának, hogy parancsot adjon a pilótának a visszafordulásra – nehogy visszatérjen az ágyba, ahol a gyönyörű nő fekszik, és valószínűleg még mélyen alszik.

Akár egy tolvaj, úgy menekült el mellőle... Dimitri torka összeszorult, és egy szörnyű pillanatig azt hitte, hogy megfullad.

Bár tisztában volt azzal, mi vár rá, amint a repülőgép leszáll az Amerikai Egyesült Államokban, szüksége volt erre az éjszakára. Csak egy éjszakára...

A tegnapi dublini lóversenyfutam után elbúcsúzott Antonio Arcuritol és Danyl Nejem al-Araintól – a legjobb barátaitól és egyben a *Winners' Circle* versenystálló társtulajdonosaitól –, és hagyta, hogy az ösztönei vezessék.

A nagy teljesítményű fekete sportautó jól illett a szabadságvágyhoz, amely Dimitri ereiben lüktetett. Egyszerűen csak követte az utat ki a városból, el a Guinness sörgyár hatalmas kapuja mellett, át a sötét utcákon, amelyek buja zöld mezőkre vezettek. Csak ekkor érezte úgy, hogy fellelegezhet. Hogy képes elfeledkezni arról, ami előtte áll.

Belekormányozta az elegáns autót a hajtűkanyarba, és hagyta, hogy elborítsa a sebesség mámora. Valami egyre hajtotta – de inkább nem firtatta, hogy mi az.

Csak akkor lassított, amikor az üzemanyagszintet mutató lámpa kigyulladt. Egy kis faluban járt, de a helységnévtáblát nem vette észre. Az autót mellett egy régi kocsmá állt, fekete cégérrel. A homlokzatról hámlott a festék. A kocsmá szinte dacosan állt egy még régebbi templommal szemben. Dimitri követte az utat, de a remélt benzinkút helyett egy kis panzió kavicsos felhajtójánál kötött ki.

Információi szerint az írek két dolgról voltak híresek: a vendéglátásukról és a whiskey-jükről. Mindkettőre nagy szüksége volt. Amikor leállította a motort, hirtelen olyan kimerültnak érezte magát, hogy kétségbe vonta, ki tud-e egyáltalán szállni. Hátradőlt, és fejét a támlának nyomta. Utálta magát, amiért elmenekült, és ezzel ségyent hozhat Antonióra és Danylra...

Dimitri nem is sejtette, hogy ez ennyire fog fájni, pláne azok után, amin harminchárom év alatt keresztülment.

Sietve kiszállt, a panzió bejáratához ment, és ököllel dörömbölni kezdett az ajtón. Hosszú idő óta először pillantott a karórájára, és döbbenet érezte, milyen késő van. Talán a tulajdonos már alszik.

Visszanézett a sportkocsijára. Milyen messzire jutna a csaknem üres tankkal? Talán vissza kellene fordulnia?

Ekkor kinyílt az ajtó. Tekintete találkozott a csinos nőével, aki rászégezte tágra nyílt zöld szemét.

Mutatóujját az ajka elé tette, másik kezével pedig intett, hogy lépjen be. Aztán bevezette egy kis nappaliba, amely nyilvánvalóan a panzió reggelizőhelyiségeként szolgált.

– Szüksége van szobára? – suttogta a lány.

– Igen, de csak egy éjszakára.

A lány szemügre vette, de nem úgy, mint a többiek, akiket ismert. Mintha csak azt találgatná, mennyibe kerültek a ruhái, az órája meg a méregdrága sportkocsija.

Dimitri azonban nem sértődött meg. Előkapta a tárcáját, és kivette belőle az összes bankjegyet. Euróra amúgy sem lesz szüksége ott, ahová készül.

A vastag köteget a pultra tette.

– Nem, uram, erre semmi szükség! – tiltakozott a lány. – Egy szoba hatvan euró éjszakánként, plusz öt euró, ha reggelit is kér.

A lány ír akcentusa meglepte, mert nem sápadt, szeplős bőre volt, mint azoknak, akiket a dublini lóversenypálya közönségében látott. Az arcbőre inkább az övére hasonlított: olajbarna volt, és csak azért tűnt sápadtnak, mert talán ritkán tartózkodott a napon. Dimitri egy pillanatra valami paradicsomi görög szigetre képzelte a lányt, ahol csak úgy ragyogna a napbarnított bőre. Hosszú, sötét fürtjeit lófarakba kötötte, de néhány tincs kiszabadult, és kiemelte finom arccsontját, smaragdzöld szemét.

Kényszerítette magát, hogy ne bámulja tovább, és hagyta, hogy tekintete a pult mögé vándoroljon.

– Nem kérek reggelit – mondta. – De adjon egy üveggel a legjobb whiskey-jéből.

A lány ismét a szemébe nézett. Semmi számítás nem volt a tekintetében, semmi ítékezés. Egyszerűen csak próbálta megérteni őt.

Aztán mintha valamilyen következtetésre jutott volna, a pult mögé lépett, és levett a polcról két csiszolt kristály poharat, nem törődve a pénzköteggel. Dimitrit büntudat gyötörte, és azon tűnődött, vajon megbántotta-e.

A lány alig pár szót váltott vele. A húszas évei elején járhatott. Fehér blúzt viselt, egyfajta egyenruhát, amely mintha erőteljesebb alkatra készült volna. A mellzsebén lévő kopott táblácskára a Mary Moore név volt írva.

Dimitri egy bólintással jelezte, hogy egyetért a választásával: ahelyett hogy a mögötte álló üvegek egyikéért nyúlt volna, lehajolt, és egy drágább whiskey-t vett elő. Nyilván különleges alkalmakra tartogatta.

Nos, ez valóban különleges alkalom, gondolta a férfi.

A lány töltött a borostyánszínű whiskey-ből, az egyik poharat a férfi felé csúsztatta, a másikat pedig felemelte.

– *Sláinte!*

– *Yamas!*

A gép most jobbra fordult, és megkezdte a landolást a New York-i reptéren.

Dimitri még mindig érezte a nyelvén a tegnapi whiskey ízét. Megkóstoltam. Emlékképek ködlöttek fel előtte: amikor először érintette meg a szájával a lány ajkát. Érezte a szívdobogását a tenyere alatt. Látta a tökéletes mellét, aztán a combjait, miközben széttárta őket. A lány mindkét lábát a dereka köré kulcsolta, és felkiáltott, amikor ő mélyen belé hatolt. Az eksztázist egyszerre élték át, szorosán egymásba kapaszkodva.

A lány örömkialtásának emlékét most elnyomta a sugárhajtásos gép fékezése. A stewardess várt egy kicsit, mielőtt kinyitotta a kabin ajtaját. Dimitri kilépett, mire a nő szomorúan elmosolyodott, mintha előre tudná, mi fog történni. De nem tudhatta. Csak ő, Dimitri és talán még két ember tudja az egész világon: a nyomozó és az, aki valóban elkövette a bűntényt.

A keskeny lépcső alján körülbelül húsz férfi állt kék szeldzsekiben, sárga monogramokkal. FBI-ügynökök. Mindegyikük bilincset és gumibotot viselt az övében.

Dimitri Kyriakou milliárdos kilépett az aszfaltra, az FBI-ügynökök vezetőjének szemébe nézett, és maga elé tartotta a kezét. Pontosan úgy, ahogy a filmekben látta.

Hogy ezt kell tennie, azt már jóval a repülőút előtt tudta.

Amikor a férfi megbilincselte, kényszerítette magát, hogy emelt fővel hagyja.

1. FEJEZET

Napjainkban

„Kedves Dimitri!
Ma rám találtál.”

Dimitri azon az úton haladt a kocsival, amelyen eddig csak egyszer vezetett. A fényszóró éles fényt vetett az eső áztatta aszfalra és az út menti bokrokra. Maga előtt látta az időközben elbocsátott asszisztensének döbbsé arc kifejezését, aki azt dadogta: *Sajnálom... Nem tudtam... A Kyriakou Bank érdekében tettem.*

Dimitriben fellobbant a düh. Hogy a fenébe jutott idáig?

Tizenkilenc hónappal ezelőtt szabadult az amerikai börtönből. Azóta mindent megtett, hogy kiderítse, ki áll az évtized egyik legnagyobb banki csalása mögött, amelyért ő vállalta a felelősséget. Közben azzal volt elfoglalva, hogy a családja – az apja – bankját visszavezesse a siker útjára.

Féltestvére, Manos múlt havi letartóztatása után azt hitte, hogy végre vége a problémáiknak. Mindent maga mögött hagyhat, és a jövőre koncentrálnak. Végre fellelégezhet!

Egészen addig, amíg információt nem kapott egy szokatlan bankszámlamozgásról.

Legnagyobb megdöbbenésére kiderült: volt asszisztense pénzt utalt át egy nőnek, aki azt állította, hogy Dimitrinek van egy lánya.

Az ilyesmi nem volt újdonság. Csalók próbálták rendszeresen megkopasztani, miután a téves letartóztatásával szomorú hírnévre tett szert. De ezúttal...

A sors fintora volt vajon, hogy a felfedezése egybeesett a Hanley-kupa második futamával? Nemcsak a lóverseny hozta vissza Dublinba, hanem az is, hogy egykori asszisztense ötvenezer eurót fizetett ki egy pénzéhes embernek.

A mobiltelefon csörgése úgy vágta el az emlékeit, mint egy éles kés.

– Kyriakou – jelentkezett be.

– Uram, megvan az információ, amit... – hallatszott a kihangosított készülékből.

– Igen? – kérdezte türelmetlenül Dimitri, miután a hang szakadozni kezdett.

– ...ezért nem tudom garantálni, hogy... titokban marad.

– Rossz a vonal, Michael – morogta Dimitri, aki egyre frusztráltabbá vált a zűrzavar miatt. – Hall engem?

– Igen, uram... nagyjából.

– Küldje át nekem e-mailben az aktát, majd később átnézem. Most csak a legfontosabb információkra vagyok kíváncsi.

– Mary Moore... éves. Egy lánya van, Anna, az apa neve nincs feltüntetve a születési anyakönyvi kivonatban. Letartóztatták ittás rendzavarásért.

Dimitri káromkodott. Ez hihetetlen! A nő, akivel olyan csodálatos éjszakát töltött együtt, részeges lenne? És büntetett előéletű?

– Rendben. Eleget hallottam. Majd küldje el a számlát.

– Várjon, uram, van még... Önnek kell...

– Egyre rosszabb a vonal. Majd elolvasom a jelentést, ha újra tudok e-maileket fogadni.

Azzal Dimitri megszakította a kapcsolatot. Dühösen pillantott a mellette ülő férfira, az egyetlen emberre, akiben megbízott. David Owen sok éven át volt már az ügyvédje.

– Jogilag nagyon keveset tehetsz – mondta David. – Csak egy ötvenezer eurós utalás bizonylata van a kezében, és egy elmosódott, fekete-fehér fotó egy kislányról.

Ám ez is elég volt Dimitri számára, hogy rájöjjön, ez a gyermek az ő lánya. Ő is így nézett ki az ő korában: sűrű, sötét fürtök és szomorú kifejezés a nagy, barna szemében. Mivel az anyja bűnöző

és alkoholista, a szomorú tekintet érthető.

– Nincs bizonyíték arra, hogy a gyermek a tiéd – mondta Dávid.

– Nincs szükségem bizonyítékra. Tudom, hogy én vagyok az apja. Az időpontok is stimmelnek. Te is olvastad az e-mailt, és láttad a fényképet.

David vonakodva bólintott.

– A szociális szolgálatot is bevonhatnánk, de az botrányt okozna.

– Szóba sem jöhet! Nem hagyom, hogy a Kyriakou nevet újabb botrány sározza be. Emellett sokáig is tartana. Azért vagy itt, hogy segíts nekem elérni, amit akarok. Nyilvánvaló, hogy az anya csak a pénzre hajt. Egy kis jogi szakzsargon talán megkönnyíti a dolgunkat.

A GPS most azt az utasítást adta neki, hogy a következő lehajtónál balra kell fordulnia. Dimitrinek fogalma sem volt róla, hogyan vetődött el a kis panzióba három évvel ezelőtt.

– Tényleg végig akarod csinálni? Mint mondtam, jogilag nem a legmegalapozottabb a helyzeted.

– A nő minden jogát eljátszotta, amikor megpróbált megszarolni engem! – csattant fel Dimitri.

Hogy a fenébe hagyhatta magát becsapni? Már megint!

A tizennégy hónapos fogva tartás alatt végig őrizte annak az éjszakának az emlékét, amelyet a lánnyal töltött. Fény volt számára a sötétségben. Egy olyan varázslatos pillanat, amelyről csak ők ketten tudtak. Annak az éjszakának köszönhetően élte túl a börtönt.

Talán a szüzessége volt Mary Moore egyetlen erénye... Mert egyébként hazudott neki. Titokban tartotta előtte a lánya létezését.

De ezt még megbánja! Semmi sem akadályozhatja meg Dimitrit abban, hogy magához vegye a gyermekét.

Anna nagyot sóhajtott, amikor az eső még jobban rákezdt. Felhajtotta a kabátja gallérját, amelybe a hívás után belebújt. Ostoba módon nem gondolt rá, hogy esernyőt vigyen magával.

Egyik kezét a kabátja zsebébe dugta, és előhúzta az egyetlen védelmet, amije a vihar ellen volt. Ironikus módon ez csak még jobban ráébresztette, milyen nyomorúságos a helyzete.

A nagy borítékot a feje fölé tartotta. Néhány másodperc múlva a papír felszívta az esőcseppeket, és átitatta a haját.

Nem baj, hogy a levél elázott. Kívülről tudta a tartalmát.

Sajnálattal tájékoztatjuk Önt... Bizonyos kintlévőségek miatt... A jelzálogszerződés értelmében... Jogunk van a ház birtokbavételére...

Elveszítheti a kis panziót, amelyet a nagymamájától örökölt! A ház, ahol az édesanyja és ő is született és nevelkedett. Szüksége volt rá, hogy megélhetést biztosítson magának és a gyermekének.

Hogyan sikerült vajon az anyjának eltitkolnia előle a levelet? Mary Moore már nem nagyon tudott tisztán gondolkodni, mégis sikerült megtévesztenie őt, és hazudnia.

A zuhogó esőben Anna zenét és kiabálást hallott az egyetlen épületből, amely életjeleket mutatott. Az ablakokon keresztül halvány fény szűrődött ki a kocsma előtti nedves padokra.

Anna felkészült a meglehetősen kellemetlen helyzetre.

Amint kinyitotta az ajtót, a pultnál álló férfiak elhallgattak, és őt bámulták. Mindig megbámulták. Anna bőrszíne – amit vietnámi apjától örökölt, aki még születése előtt elhagyta anyját – mindig is olyan volt, mint egy bélyeg, ami kívülállóvá tette a közösségben.

Lerázta a vizet az átázott borítékról, visszatömködte a táskájába, másik kezével pedig végigsimított a haján.

A levegő búzlott a meleg sörtől és a cigarettafüsttől.

Tekintete találkozott a tulajdonoséval.

– Miért szolgáltad ki?

Eamon megvonta a vállát.

– Volt pénze – biccentett a szomszédos szoba felé.

Anna hallotta a férfiak kuncogását, akik ismét hátat fordítottak neki. Hirtelen dühös lett.

– Mi az, még sosem láttál részeg asszonyt? – csattant fel, és átment a szomszéd szobába.

Az anyja ott ült egy kerek faasztalnál. Aprónak tűnt. Előtte egy újság és egy átlátszó folyadékkal teli stampedlis pohár volt. Anna remélte, hogy vodkát ivott, mert a tapasztalata szerint a gin csak rontott a helyzeten. Leült Mary mellé, és küzdött a düh ellen.

Aznap, amikor Amalia megszületett, Anna rájött, hogy az anyja nem élhet vele tovább egy fedél alatt. Nem kockáztathatta meg, hogy egy alkoholista a dührohámában kárt tegyen a babában. Ezért elintézte, hogy Mary beköltözzön az egyik barátnőjéhez. Azóta minden találkozásuk feszült és fájdalmas volt.

– Mi történt anya, honnan volt pénzed?

– Azt hittem, ki tudom fizetni a jelzáloghitel egy részét... Azt hittem, csak egy ital...

– Mit gondoltál, anya?

Az elmúlt hetekben Mary józan maradt, még az elvonókúráról is beszélt. Most az Anna által dédelgetett remény lángja kialudt.

– Még akkor is, amikor kiengedték a börtönből, azt hittem, hogy bűnös. De aztán letartóztatták a testvérét...

Te jó ég, a mama Dimitriről beszél!

Mary rámutatott az újságra. A vezércikk mellett a Dublinban megrendezésre kerülő futamról szóló beszámolót lehetett olvasni. Egy fekete-fehér fotó is volt mellette, amelyen három férfi a Buenos Aires-i futam győzelmét ünnepelte. Anna önkéntelenül is az egyik férfira szegezte a szemét: Dimitri Kyriakoura.

– Szóval... megtettem azt, amihez neked nem volt bátorságod.

– Mit csináltál, anya?

– Egy apának gondoskodnia kell a gyermekéről.

Anna egyetértett az anyjával. Végül is megpróbálta elérni Dimitrit, hogy beszéljen neki a lányáról tizenkilenc hónappal ezelőtt, amikor ártatlannak nyilvánították. Akkoriban felhívta a férfi irodáját, és megbizonyosodott számára: a férfi, akinek oly sokat adott magából, a valódi énjéből – csak a képzelet szüleménye volt.

– Anya? – kérdezte óvatosan.

– Legalábbolyasvalakit választottál, akinek van pénze... Ötvenezer eurót fizetett a hallgatásunkért. Anna hirtelen rosszul érezte magát.

– Jézusom, anya...

A feje zúgott, a fülében dobolt a vér.

Dimitri tényleg pénzt adott azért, hogy megszabaduljon a gyerekeitől?

Határtalan fájdalom járta át Anna szívét, és a mellkasára szorította a kezét, hogy enyhítse a bánatot. Pontosan ez volt az, amitől meg akarta védeni a lányát – az elutasítás, a nemkívánatosság érzése. Semmiképpen sem engedte volna, hogy Amaliának ezt kelljen elszenvednie.

Mary sírni kezdett, és Eamon épp ekkor dugta be a fejét az ajtón. Anna szájalmat olvasott ki a tekintetéből, és gyűlölte érte. Utálta az egész átkozott falut.

– Ma este majd vigyázok rá – ajánlotta fel a férfi.

– Tegye azt.

Anna emelt fővel vonult ki a kocsmából. Nem sírhat ezek előtt az emberek előtt!

Útban visszafelé a kis panzióba, amely alig hajtott hasznot, észre sem vette, hogy elállt az eső. Csak a kislányára tudott gondolni. Amalia gyönyörű sötétbarna szemére és sűrű fürtjeire. A nevetésére, a születése utáni felsírására. Arra a varázslatos pillanatra, amikor először feküdt a karjában, és kinyitotta a szemét. Végtelen szeretet töltötte el Annát. Tiszta, feltétel nélküli, elsőprő szeretet. Bármit megtett volna Amaliáért!

Éppen azon a napon, amikor megtudta, hogy gyermeket vár, Dimitrit elítélték. Szinte hallotta, ahogy a bírói pulpituson lecsap a kalapács. Mintha a saját szíve dobbanása lenne. Nem akarta elhinni, hogy Dimitri lopott a *Kyriakou Bank* amerikai ügyfeleitől. Másrészt mit tud róla? Csak azt, hogy szereti a whiskey-t, szinte elképzelhetetlen vágyat ébresztett benne, és aztán reggel szó nélkül távozott.